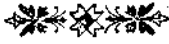

ΗΦΥΣΙΑ

ΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 13.

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1901

ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 16
ΕΥΝΑΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 20

Διευθυντής και εκδότης
Φρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομεγάλῃ 16.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΟΝΙΑΣ

έντος της ημέρας και ότι το έσπéρας μετά το φαγητόν την περιμένει εις την παραλίαν μετά του λέμβου, ότι θα είναι ή ώραία πανσέληνος νύξ. Η Έλπίς προθύμως εδέχθη, ως συνέθη και άλλοτε τούτο, κατά τον παρελθόντα μήνα Μάϊον, κατά τας ησύχους εκείνας νύκτας, ότι το ήμερον ύδωρ, ως κάτοπτρον εκτείνεται εν τή εκτάσει εν τή βαθυτάτη σιγή της νυκτός, διασχίζοντας με την λέμβον των τὰ κύματα της θαλάσσης και αναζητώντας μεγαλειότερον όρίζοντα προς άπόλαυσιν του διακαούς έρώτος των. Προς έπαιναν όμως άμφοτέρων δέον να αναφέρωμεν, ότι ο έρωσ αυτών ήτον ειλικρινής και άδολος και εκ των σπανίων εκείνων άθών έρώτων, οτινες αφίνουσιν εν τή καρδίη ανεξάλειπτα τὰ ίχνη της ένώσεως και της αγάπης και καθ' ους ή έρασιμία κόρη θεωρείται ως ύδαλμά τι θεότητος, τó όποιον ο έραστής φοβείται να έγγίση, διότι τó σέβεται και τó λατρεύη, ή δέ κόρη αφιερούται ολοθύχως. Οσάκις δ' έτύχαινε μόνον να εξέρχωνται εις περιπατον, ουδέποτε διήλθε του νοός του Ιωάννου κακόν και άτοπον, άλλ' έτέρπετο μόνον και ευχαριστείτο να βλέπη και άκροάται της μνηστής του. Αφ' έτέρου δέ ή Έλπίς, ίνα μη δώση ουδεμίαν δυσπιστίαν εις αυτόν, προθύμως ήκολούθει τον σύντροφον και φίλον έμπιστευμένη εις τον έλλαττον του έρωτα. Εύγενείς ψυχαι!

Προς τó έσπéρας ένφ' ο σημαιοφόρος Γεώργιος διήρχετο πλησίον της παραλίας ήκουσεν όπισθεν του τόν ακόλουθον διάλογον:

— Πού 'πας Πέτρο;

— Πάω να σαρμάσω την βάρκα του άφεντικού μου, κύρ-Γιάννη.

Ο Γεώργιος έννοήσας ότι πρόκειται περί του άντεραστου του, έστη και ήκουσε μετά προσοχής. Έννόησε δέ, ότι θα έχουν συνέντευξιν την νύκτα, διότι και άλλοτε κατασκοπεύων, τους είδε εισερχομένους εις λέμβον. Αποτρόπαιός τις ιδέα διήλθε τότε του νοός του. Διεννόηθη ν' ανατρέψη την συνέντευξιν του Ιωάννου και να λάβη αυτός την θέσιν του. Αφήσας δέ πάσαν άλλην έργασίαν έπέδθη εις εκτέλεσιν του σχεδίου του.

Υπήρχεν ήγκυροβολημένον εις τόν λιμένα κότερόν τι και διέταξε να του τó έτοιμάσουν διά την νύκτα. Είτα διηυθύνθη εις τι οίνοπωλείον, ένθα συνηθροίζοντο ποικίλων ειδών και ποιητών άνθρωποι, οτινες μετεχειρίζοντο κατά τας περιστάσεις διάφορα επαγγέλματα διά να ζήσωσι. Εκεί έζήτησε τινα.

— Ίδού με, άφέντη, ήκούσθη βραγχνώδης φωνή και παρουσιάσθη αύτφ' άτομόν τι έως τριάκοντα έτών, μεγάλου αναστήματος, ρωμαλέον, με ζώνην χρώματος έρυθρού και κόμην μακράν. Είχε δέ φυσιογνωμίαν ύποπτον και επαγγελμα ούδέν άρισμένον. Εξετέλει δέ πιστώσ πάσαν

ανατεθειμένην αύτφ' έργασίαν με μικράν άμοιβήν.

Νεύσας αύτφ' ο Γεώργιος, έξήλθον άμφοτέροι εις την όδόν, συνώμιλησαν επί τινα ώραν και είτα άπεχωρίσθησαν.

Ην ένδεκάτη ώρα της νυκτός και νέος τις ύψηλου αναστήματος διήρχετο την όδόν... βαδίζων ταχείαις βήμασι. Αίφνης άγνωστός τις έξελθών επί τή εμφανίσει του νέου από τινα κρύπτην, τφ' άπέτεινε βαρείαν τινα λέξιν. Ο Ιωάννης (διότι ούτος ήτο ο νέος όστις μετέβαινε, όπως προετοιμάση τὰ της συνεντεύξεως), έστη και τόν παρετήρησε καλώς, είτα τόν έπλησίασε και δι' όλης του της δυνάμεως έράπτισεν αυτόν ισχυρώς εις τó πρόσωπον. Πάλη τότε σφοδρά συνήφθη μεταξύ των δύο αυτών προσώπων, του άγνωστου προφέροντος τας άισχροτέρας των ύβρων.

Βοήθεια τρέξατε! ήκούσθη φωνή τις όξεϊα από τινα εξώστην, και μετ' όλίγον εις άστυφύλαξ έσπευσε, τόν όποιον μόλις είδε τó όργανον του Γεωργίου τεχνηέντος άπεσπάσθη των χειρών του Ιωάννου και έξηφανίσθη ανά τας όδους της πόλεως. Ο Ιωάννης έθεώρησε άναξιοπρεπές να τόν καταδιώξη, αλλά ο άστυφύλαξ μη άρκεσθείς εις τας καταθέσεις τούτου έθεώρησε καθήγον του να όδηγήση τόν Ιωάννην εις τήν άστυνομίαν, όπως εκεί εξομαλύη την ύπόθεσιν. Γενομένης δέ και έρεύνης επ' αυτού εύρέθη έν περίστροφον (όπερ ο Ιωάννης έκράτει μετ' αυτού μόνον κατά τας έσπéρας εκείνας, καθ' ός έπήγαινε μετά της Έλπίδος) ήτοι, μία επί πλέον διά τόν άστυφύλακα αίτία. Μάτην ο Ιωάννης προσεπάθησε να δικαιολογηθή και άπαλλαχθή άμέσως. Έκρατήθη εις τήν άστυνομίαν και άτυχώς άπουσιάζοντος του άστυνόμου διήλθε την νύκτα έν τή φυλακή δίχην έγκληματίου.

Δυστυχή Ιωάννη! Αντί συνεντεύξεως έρωτικής, μαύρη και σκοτεινή φυλακή! Αντί χαράς, θλίψης και δυστυχίας! Άλλαι μέν βουλαί ανθρώπων άλλα δέ θεός κελεύει. Βάσκανον όμμα σά έφθόνησεν!

Εν τούτοις τó σχέδιον του Γεωργίου επέτυχεν.

Είχε σημάει ή έννάτη της νυκτός και ως ακίνητος ύγρά σινδόνη ήπλούτο ή θάλασσα πέραν της ακτής. Ο ούρανός ήν λαμπρός, και νεφέδριά τινα διήρχοντο σποραδικώς πρό της ώραίας σελήνης. Εις απόστασιν τινα ώραία τις θαλαμηγός υπερηφάνως διέσχίζε την ύγρην έπιφάνειαν και άπεμακρίνετο της παραλίας. Μετ' όλίγον νέανις τις έφάνη έρχομένη προς τόν λιμένα. Ην ή Έλπίς, ήτις συνοδευομένη υπό του ύπηρετου της διότι ο πατήρ της ήτο κακοδιάθετος, ήρχετο

προς συνάντησιν του Ιωάννου. Μόλις δέ έφθασε παρά τας λέμβους των, έπλησίασε τις και τήν ήρώτησε:

— Τόν κύριον Ιωάννην ζητείτε; Κυρία, είδω, έλατε, είδω.

— Ναι, είπεν ή Έλπίς και έν ταύτφ, διέταξε τόν ύπηρετήν να επιστρέψη οικί.

— Ο κ. Ιωάννης είνε μέσα εκεί εις τó κότερο και σάς αναμένει, προσέθηκεν ο άρχιστος και μου παρήγγειλε έταγ σάς είδω, να σάς πάρω μέσα.

— Άλλ' αύτός δέν έχει κότερον, απήντησεν ή Έλπίς μετ' άπερίας.

— Τό ήγόρασε, Κυρία, χθές και εγώ είμαι ο ναύτης του, πώς δέν τó έάυρετε;

Και ταύτα είπόν ο ναύτης εισήλθεν εις μικράν τινα λέμβον, έπλησίασε προς την Έλπίδα και τή έτανε την χείρα του. Αυτή δέ μη ύποπτεσθείσα κακόν τι, άί ένός πηδήματος εισήλθεν έντός, και μετ' όλίγον έφθασεν εις τó κότερον. Άλλά μη βλέπουσα άμέσως τόν Ιωάννην πάλιν ήρώτησε και ήρώτησε.

— Άλλά πού είσαι; Ιωάννη;

ότι ουδόλως θέλω σάς έγγίσει, και μάρτυς μου ο ούρανός. Γνωρίζω καλώς τί έστι τιμή κόρης και τήν σέβομαι! Μείνατε ήσυχος, δέν θα σάς βλάψω, μόνον θέλω να σάς εξομολογηθώ.

Η Έλπίς άφ' ής στιγμής είδε τόν Γεώργιον, δν έγνωρίζεν ήδη, ώχρίασε και όλίγου δέν να λιποθυμήσῃ, εάν δέν τήν έπρολάμβανεν ο Γεώργιος, όστις άφού μετ' έπιμελείας περιποιήθη αύτήν, τήν παρεκάλεσε να καθήσῃ και ήσυχήσῃ όλίγον εκ της παραχής.

Αλλά όμως βλέπουσα τó σκάφος ν' απομακρύνεται του λιμένος έφριλάσε, και τὰ χείλη της έπρεμον, μη άναμένη να εξηγήσῃ τὰ συμβαίοντα. Κατ' έκείνην τήν στιγμήν ναυρίσθη τó σκάφος, έλαττε την σελήνην διελύθη και ο Γεώργιος είδεν εύκρινώς τó ώραϊον πρόσωπον της Έλπίδος και έταράχθη. Νέα δεκαοκταέτις, ύψηλού κάσταματος, με κόμην μελανήν χαριέντως ύψουμένην, όφθαλμούς συμπαθείς και εκφραστικούς και με χείλη κοράλλινα, ήν πλάσμα έκτάκτου καλλονής, και ώραϊότητος ού τυχούσης. Ο δέ Γεώργιος νέος εικοσαετής, ήν έπίσης ώραϊος, μετρίου αναστήματος, με ξανθήν κόμην, γαλανούς όφθαλμούς, και μύστακα έαυθόνη. Ένδεδυμένος δέ την ώραϊαν του σιδηρήν με τας χρυσάς έπιμήλας έφαίνετο έπίσης ζηλευτός. Από μικρής ήλικίας τρέφων μεγίστην κλίσην εις την θάλασσαν, έπέδθη εις τήν σπουδήν του πολεμικού ναυτικού, και ήδη κατείχε τόν βαθμόν του σημαιοφόρου. Ηδη ήσθάνετο, ότι ήγάπα τήν Έλπίδα επί περισσότερον και έσκέπτετο τίνι

Η ΕΛΠΙΣ

φραστικούς και με χείλη κοράλλινα, ήν πλάσμα έκτάκτου καλλονής, και ώραϊότητος ού τυχούσης. Ο δέ Γεώργιος νέος εικοσαετής, ήν έπίσης ώραϊος, μετρίου αναστήματος, με ξανθήν κόμην, γαλανούς όφθαλμούς, και μύστακα έαυθόνη. Ένδεδυμένος δέ την ώραϊαν του σιδηρήν με τας χρυσάς έπιμήλας έφαίνετο έπίσης ζηλευτός. Από μικρής ήλικίας τρέφων μεγίστην κλίσην εις την θάλασσαν, έπέδθη εις τήν σπουδήν του πολεμικού ναυτικού, και ήδη κατείχε τόν βαθμόν του σημαιοφόρου. Ηδη ήσθάνετο, ότι ήγάπα τήν Έλπίδα επί περισσότερον και έσκέπτετο τίνι

θυμείσαι, δὲν ἔχει οὕτως; Τώρα εἶσαι πτώμα, σκελετός καὶ ἐγὼ δολοφόνος, ἀπόβλητος τῆς κρινωγίας! Βλέπεις ἐκεῖ ὑψηλά εἰς ἐκεῖνο τὸ βουνό; ἐκεῖ ζῶ ὡς κτήνος· νὰ εἰσελθῶ εἰς τὴν πόλιν δὲν τολμῶ, διότι μὲ ἀναμένει ἡ λαϊμητόμος! . . . Καὶ ὅμως ἦσο ἢ θεὰ τῆς νεότητος! ἡ ὠραιότερα κόρη! Τότε καὶ ἐγὼ ἤμην ὁ κάλλιπτος τῶν νέων, μ' ἐνθυμείσαι, Ἐλπίς, δὲν ἔχει οὕτως; Ὁ ὑπερβολικός μου ἔρωσ με ὤθησεν εἰς τὸ ἐγκλημα. Ἐκτότε μετενόησα, ἀλλ' εἶναι ἀργά. Πολλάκις ἐσκέφθην νὰ δώσω τέρμα εἰς τὴν ἀθλίαν μου ὑπαρξιν, ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἴδω καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν. Σήμερον ἔχομεν 29 Ἰουνίου, καὶ πρὸ ἔτους . . . ἀκριβῶς . . . ναι! . . . ἐνθυμοῦμαι καλά . . . ἀκριβῶς ἐν ἔτος ἀφ' ὅτου ἀπώλεσθην. . . Α! . . . Ὁ πατήρ μου ἡ μήτηρ μου τί ν' ἀπέγεινον οἱ δυστυχεῖς; ἀλλοίμονον! τί ἔκαμα, ὁ ἀθλιός! . . . Ἰποφέρω δικαίως! ἀλλ' ἐσύ, ἡτις καταβλήθηκε, τί ἔκαμες; ὁ πατήρ σου; αὐτός ὁ νέος, ὅστις κεῖται ἐντός τοῦ τάφου καὶ ὅστις θὰ ἔχαιρεν ἤδη τὴν νεότητά του; . . . Καὶ ἔλων τούτων τῶν δεινῶν πρόξενος ἐγώ.

Ἐδῶ διεκόπη, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ. Ἦσθάνετο, ὅ, τι αἰσθάνεται κακοῦργος μετανῶν.

Ἡ Ἐλπίς ὡς ἀπολιθωμένη διατελοῦσα, αἵφνης ἠγέρθη καὶ ἀνέκραξε:

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τάφου ἔρχεσαι νὰ μ' ἐνοχλήσῃς; Οὐτ' ἐδῶ δὲν μὲ ἀφίνας νὰ ἔρχωμαι; Καὶ τὰς τελευταίας τῆς λέξεις ἐπηκολούθησάν τῃς ἀδύνατος.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἀπεκρίθη, μόνον προχωρήσας ἀνέβη ἐπὶ τῶν ψυχρῶν πλακῶν τοῦ μνημείου.

Ἡ Ἐλπίς ἔντρομος ὀπισθοχώρησε.

— Μὴ τρομάζεις, μόνον ἄκουσε δύο ὑστάτας λέξεις. Καὶ διὰ φωνῆς θλιθερᾶς καὶ πνιγομένης εἶπε:

— Εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἀποθάνῃς ἄγαμος. Ἴσως ἦτο τὸ πεπρωμένον σου. Ἡ ἰδέα μου ἦτο πάντοτε νὰ σὲ νυμφευθῶ, ὅταν ὅμως εἶδον τὸ ἀδύνατον, ὠρίσθην νὰ μὴ νυμφευθῆς καὶ νὰ ἀποθάνῃς παρθένος. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μου ἐφόνευσα τὸν μόνον ἐπὶ τῆς γῆς ἐχθρόν μου καὶ οὕτως ἀφῆρέθη ἀπὸ σοῦ ἡ κάλλονή, τὸ θέλημα, τὸ πᾶν. Ἄφησα νὰ παρέλθῃ καὶ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς καταστροφῆς μας, κρυπτόμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ ἀποφεύγων τὰς καταδιώξεις τῆς ἀρχῆς, τοῦτο δὲ ὅπως ἴδω τί θὰ κάμῃς! θὰ τὸν λησμονήσῃς; Ἀλλὰ σήμερον ἐθεθαυώθην, ὅτι ὁ χρόνος ὅστις ἐξαιλεῖται τὰ πάντα, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ σοῦ ἐξαιλεῖται ἐκ τῆς μνήμης τὸν Ἰωάννην. Ὁ ἀποθάνῃς ἄγαμος! καὶ ἰδοὺ ὁ σκοπός μου πραγματοποιούμενος. Ὅσον δι' ἐμὲ εἶναι περιττὸν πλέον νὰ ζῶ! Τί ἡ ἀγχάνη καὶ τί ἡ αὐτοχειρία; ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ἡ ὑστάτη μου θέλησις εἶναι ν' ἀποθάνῃ ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου εἰς ὃν θὰ ἔρχεσαι νὰ προσεύχῃσαι δι' ἐκεῖνον! Θέλω ν' ἀποθάνω ἐπὶ

τῶν ψυχρῶν τούτων πλακῶν, ἐνθα θὰ γονατίξῃς καὶ θὰ φέρῃς ἱα. Χαῖρε, Ἐλπίς μου!

Καὶ διὰ ταχέως κινήματος ἐξήγαγε ἐκ τῆς ζωῆς του μάχαιραν καὶ τὴν ἐβύθισε πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας του.

Ἡ Ἐλπίς ἐξέβαλεν ἰσχυρὰν κραυγὴν καὶ ἐκυλίσθη χαμαί.

Ὁ νεκροθάπτης, ὅστις εὕρισκετο ἐντός τοῦ οἰκίσκου ἤκουσε μίαν ἰσχυρὰν φωνήν: καὶ ἐξῆλθε σπεύδων. . . Εἶδε μίαν γυνὴν χαμαί καὶ ἓνα ἄνδρα ρακένδυτον καὶ αἰμόφυρτον.

Τετέλεσται!

Ἐπίλογος.

Ἡ ἐξουσία ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ φονέως καὶ ἔπαυσε τῶν ἀναζητήσεών της. Οἱ γονεῖς ὅμως τοῦ Γεωργίου ἔμεινον ἀπαρηγόρητοι καὶ ὁ δυστυχὴς πατήρ τῆς Ἐλπίδος ἐπρελλάθη καὶ μετὰ τίνα ἔτη ἀπέθανεν ἀτυχέστατος. Ἡ δὲ Ἐλπίς ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον πένθιμος. Ὁ βῆξ δὲν τὴν ἀφινε καὶ ἡ δύστηνος ὑπέφερε πολὺ. Χιλιάκις προτιμώτερος ὁ θάνατος, διότι ἡ φοβερὰ νόσος τὴν κατέτρωγε καὶ οὐδαμῖα ἐλπίς ἐναπέμεινεν. . .

Ἦτο φθιστική!

Καθ' ἐκάστην συνέτρεχε τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες ἠλόγουν τὸ ὄνομά της καὶ τέλος καὶ αὐτὴ μετὰ τίνα ἔτη ἀπέθανεν ἐντελῶς ἀγνώριστος καὶ νοσηρὰ.

Θεόδωτος Μ. Φιλίππου

ΠΟΘΟΣ

(Ἐν τῷ νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν)

Ἐδῶ ποῦ ριζοβόλησε βαθεῖα τὸ κυπαρίσι μέσα σ' τὰ σπλάχνα τ' ἄγρια τῆς μαυροφόρας γῆς ἐδῶ ὅπου αἰῶνια κοιμᾶτ' ἡ μαύρη φύσις καὶ οἱ κοιμησμένοι δὲν ξυπνοῦν τὸν ὕπνον τῆς σιγῆς θὰ στήσω τὸ μνημοῦρι μου σὰ ζωνταποθαμένος πριγοῦ ν' ἀνθίσουν τὰ κλαρὰ τ' ἀηδόνια πρὶ λαλή-
[σουν

σάν κρῖνος τοῦ μαράθηκε, σάν πεῦκος παγωμένος, νὰ βθοῦν ὅσοι μάγαπησαν καὶ δάκρυα νὰ χύσουν. Μὰ σάν τὸ μνήμα μου ψηλὰ χορτάρι τὸ σκεπάσῃ τὸ σαπισμένο κούφαρο, τὴν κόρη θ' ἀγκαλιᾶσῃ ἐκείνη ποῦ τὸ ἔκανε τὸν κόσμο νὰ μιάσῃ.

Δὲ θέλω μὲς τὸν ὕπνον μου κανεὶς νὰ μὲ ξυπνήσῃ καὶ οὔτε τραγούδι λυπηρὰ ν' ἀκούσω μὲς τὸ μνήμα καὶ ἐκείνη οὔτε δάκρυ λυπητερὸ νὰ χύσῃ. Οἱ πεθαμένοι δὲ σχωροῦν ποτέ, ποτέ τὸ κρῖμα.

Κόμης Ἀρτέμ.

Τῆ Δεσπ. Φρόσῳ Δ'

ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΙΣ ΕΝ Τῇ ΕΡΤΑΣΙΑΙ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐργασίας ποσάκις δὲν σταματῶμεν, διὰ τὴν ἀνακουφισθῶμεν ὀλίγον ἐκ τοῦ διαρκοῦς καμάρου; καὶ ἐν τῇ ἀνακουφίσει ταύτῃ, ἢν μετὰ τὴν εὐχαριστίας καὶ ἐλπίδος ἀναζητῶμεν, μετὰ πόσης χαρᾶς δὲν ἀνατρέχομεν εἰς τὰ ἐλάχιστα πρὸ ἡμῶν ἀντικείμενα, ἵνα εὐρωμεν ἐκεῖ ὀλίγην διασκέδασιν; Τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα τότε εἶναι ἱκανὸν νὰ μᾶς παράσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἐκδούλευσιν.

Ἰδέτε τὴν κόρην ταύτην, ἐκάμθη πρὸ τῆς ἐργασίας καὶ σταματήσασα αὐτὴν, ἐρχεται ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζωικῆς αὐτῆς καὶ ἀθῶας οἰκογενείας τὴν ἀναζητήσῃ ἀνακούφισιν. Καὶ τὴν εὐρίσκει αὐθορμήτως καὶ εὐχαριστεῖται καὶ διασκεδάζει μὲ τὰ πτηνὰ τῆς καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνει τὸ ἔργον τῆς.

Εἶναι ἀγγελικὴ ἀπόλαυσις καὶ τὴν ἀπόλαυσιν ταύτην μόνον αἱ ἀθῶαι καρδίαι τὴν ἀπολαμβάνουσι εὐκόλως καὶ ἀμέσως.

Ροῦς.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἐἰ ἔορταί τὴν σήμερον θεωροῦνται ἀνάπαυλαι τοῦ βίου. Τὰς ἑορτὰς πᾶσα γυνὴ τῆς σήμερον τὰς ἀναμένει ἐναγωνίως, διότι κατὰ ταύτας θὰ στολισθῇ καὶ ἀναπαύσῃ καὶ ἐν τῷ στολισμῷ αὐτῆς καὶ τῇ ἀναπαύσει θ' ἀναζητήσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς. Μὴ ζητεῖτε τὴν γυναῖκα ἐν τῇ ἐργασίᾳ, δὲν θὰ σᾶς ὑποδεχθῇ καλῶς, δὲν θὰ σᾶς θεωρήσῃ εὐγενῆ καὶ ἱππότην, διότι ἡ γυνὴ, τοὺς εὐγενεῖς καὶ ἱππότες μόνον ἀγαπᾷ καὶ ἐκτιμᾷ. Ζητήσατε αὐτὴν μετὰ τὴν ἐργασίαν, ἐν ἑορτῇ ἢ τῷ περιπάτῳ καὶ τότε θὰ εἴδητε ὅπόσον καλὴ καὶ περιποιητικὴ εἶναι. Ἡ γυνὴ ἀγαπᾷ τὰς περιστάσεις καὶ εἰς τὰς περιστάσεις καὶ εὐκλείας εἶναι ἀξιολάτρευτος. Οὐαὶ εἰς τὸν ἄνδρα, ὅστις θὰ παρουσιασθῇ, ὅποταν αὐτὴ ἐργάζεται ἢ προετοιμάζεται, ἐνδύεται ἢ καλλωπίζεται. Τὸν θεωρεῖ ἀναίδεστον καὶ ἀγενέστατον. Παρατηρήσατε τὴν κόρην αὐτὴν, ἣτις προετοιμάζει ἀπληρώτως τὸν οἶκον τῆς διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους. Εἶναι δούλη, εἶναι ἐργάτης, εἶναι ὀσχημος οἰκοκυρά. Παρατηρήσατέ τὴν τούναντιον ἐστολισμένην καὶ ἀναμένουσαν τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς, εἶναι ὠ-

ραῖα, εἶναι οἰκοδέσποινα, εἶναι βασίλισσα ἀξιολάτρευτος. Τοιαύτη ἡ γυνὴ, διότι θέλει νὰ φαίνεται μόνον, ὅταν εἶναι ὠραῖα καὶ εἶναι ὠραῖα, κατ' αὐτὴν, οὐχὶ ὅπως ἐπλάσθη, ἀλλ' ὅπως θέλει αὐτὴ νὰ στολισθῇ καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ καὶ μόνη ἐπινόησεν, ὅ,τι ἔχει καὶ ὅ,τι φορεῖ.

Ροῦς.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΠΤΩΧΑ

Ἐἶτο παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Δεκάτη σχεδὸν ἑσπερινὴ ὥρα.

Ἐξω πολὺς κόσμος χαρούμενος. Φωναί, φῶτα, καταστήματα στολισμένα, ἐστιατῆρια μέλλοντα νὰ ἐπιδείξουν τὰ ὀρεκτικά των λευκὰ τραπέζο-μάνδουλα, τὰς κρυσταλλίνας συσκευὰς των καὶ τὰ ἄφθονα φαγητά των.

Εἰς τινὰ θάλαμον τοῦ ἔκτου διαμερίσματος, μία ἐργάτις πλησίον μικρᾶς κλίνης παιδικῆς ἐργάζεται ὑπὸ τὸ φῶς ἀλειματοκηρίου.

· Εἶναι νεαρὰ ἀκόμη· μόλις εἰκοσιπενταετής. Ἀλλὰ πολὺ ἀδύνατη καὶ καταβεβλημένη. Τὰ χεῖλη τῆς εἶναι ὄχρα, τὰ μαλλιά τῆς στακτόξανθα! Οἱ γλυκύτατοι μεγάλοι κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς εἰμειναι μόνον ὠραῖοι παρὰ τὰ φουσκωμένα βλέφαρά των ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας καὶ τὴν κυανόλευκον γραμμὴν, ἣτις τοὺς κυκλῶναι σκυθρωπῶς.

Περιμένει κάποιον. Φαίνεται ἀνήσυχως. Ὁσάκις βῆμά τι ἀκούεται εἰς τὴν κλίμακα ἐγέρει τὴν κεφαλὴν καὶ προσηλωταί. Ἀλλὰ τὸ βῆμα ἀπομακρύνεται. Ἀναστενάζει καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸ ἔργον τῆς.

Ἐπὶ τέλους, νὰ τον! Ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἄνθρωπός τις, εἰς ἐργάτης, εἰς τὸ δωμάτιον. Τὸν παρατηρεῖ ἀγωνιωδῶς.

— Λοιπὸν; ψιθυρίζει αὐτῇ.

Ἐν τούτοις, ἐκεῖνος δὲν σπεύδει ν' ἀποκριθῇ. Φαίνεται κατάκοπος, καὶ σωριάζων εἰς τὸ μοναδικὸν κάθισμα τοῦ δωματίου. Εἶτα, βλέπων αὐτὴν ἐνώπιόν του ἀκίνητον καὶ ζητοῦσαν ἀπάντησιν, μὲ χειρονομίαν ἀποθαρρυντικὴν, ἀπάντᾳ:

— Τίποτε! πάντοτε τίποτε!!

Ὅχιρᾷ ἐκείνη στηρίζουσα τὴν συσταλεῖσαν χεῖρά τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Θὰ ἔλεγε τις, ὅτι κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης. Ἐν τούτοις ἀναλαμβάνει μόνη θάρρος καὶ δυνάμεις.

Κινεῖ τὴν κεφαλὴν οἶονεὶ ἀποφασισμένη νὰ μὴ πιστεύσῃ τὰ λεγόμενά του καὶ μὲ φωνὴν καθαρὰν, ἐρωτᾷ ἐκ νέου τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἔρει τὴν κεφαλὴν του μεταξύ τῶν χειρῶν.

— Δὲν ἐπήγες εἰς τοῦ Γκαζὲλ καὶ εἰς τοῦ Πλάντα;

— Ναί. Δὲν ἔχουν ἐργασίαν.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ὄφθαλμοί, κυανοὶ ὡσάν φύλλα ἰων, μεγάλοι ὡσάν γυναικὸς ὄφθαλμοί, τοὺς ἐβλεπον καὶ θὰ τοὺς βλέπω πάντοτε νὰ μὲ κυττάζουν καθὼς εἰς τὴν ἀγωνίαν τῆς, προσκαλοῦντες με εἰς βοήθειαν τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύναμην νὰ δώσω, πλείοντες ἢδὲ εἰς τὰ σκότῃ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πάντοτε μεγάλοι, πάντοτε κυανοὶ, ὠραῖοι πάντοτε, καὶ τώρα κλησμένοι διὰ παντός.

Δύναται τις νὰ ὑποφέρῃ ὅσον ἐγὼ ὑπέφερα, θέτων αὐτὴν ἐντὸς τῆς νεκρικῆς κλίνης με τὰς ἰδίαις μου χεῖρας καὶ κλείων τοὺς ὄφθαλμούς τῆς, τοὺς γλυκεῖς ὄφθαλμούς, οὓς δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ κάτι νὰ σχίζεται μέσα εἰς τὰ σπλάγχνα μου ;

Διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ μοῦ γεννηθῇ μία κόρη καὶ ἔτρεμον σκεπτόμενος, ὅτι αἱ προφητεῖαι ἦσαν ὀλιγώτερον εὐμενεῖς πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν μου. Μέχρι τοῦ ὄνειρου μὲ παρηκολούθουν αἱ σπαρακτικαὶ σκέψεις τῆς ἡμέρας καὶ τὰς συννεριζέτο βεβαίως καὶ ἡ δυστυχὴς μάρτυς, ἡ ὁποία ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν ᾠδύνων εἶχεν ἄλλους σπαραγμούς οἱ ὁποῖοι τὴν κατέτρωγαν. Τοιοῦτοτρόπως ὄνειρευόμην, ὅτε ἡ νυκτερινὴ οἰγὴ διεκόπη αἰφνίως ὑπὸ ἔξυτῆς κραυγῆς, ἢ ἑνὸς παρατεταμένου κλαυθμηρισμοῦ, ὅστις ἔφερε ταραχὴν εἰς τὸ αἷμα μου καὶ μὲ ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῶ εἰς τοὺς ἀόρατους ἄβυσσους καὶ αἰσθημαίων.

Ἐτρεξα, ἀλλ' εἰς τὴν ἐξοδὸν ἡ κυρὰ-Γιάνναινα, εἰσερχομένη περίφροντις, μὲ ἐσταμάτησε μετὰ τὸ τραχύ τῆς «δὲν ἐπιτρέπεται» καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου δὲν κατεδέχθη ν' ἀπαντήσῃ, εἶπὲ μὲ ἕν ἀνασθήκωμα τῶν ὤμων, κλείσασα συγχρόνως τὴν θύραν. Δὲν ἠδύναμην νὰ μείνω ἀκίνητος, ἔδρακνον τὰ χεῖρά μου, ἐτυλλὸν τὴν κόμην μου καὶ ἠσθανόμην ἀφόρητον ζέστυν. Ἄνοιξα τὸ παράθυρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἰσώρμησεν ἐν τῷ δωματίῳ μου συγκεχυμένον τὸ φῶς τῆς πρωΐας, ὄντος ζωροτέρου ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῆς χιόνος. Ἐξω δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος τις ἐκτὸς τοῦ σκοποῦ τοῦ φωταερίου, ὅστις τρέχων ἐσβυνε τὰ τελευταῖα ράμπη κατόπιν οὐδεὶς πλέον.

Ἡ οἰγὴ ἐγίνε βαθεῖα καὶ μυστικὴ. Μοὶ ἐφαίνετο, δὲν ἠξέυρω διατί, ὅτι ἠθέλε συμβῆ δυστυχία τις. Ὄταν ὁ θεὸς καὶ ἡ κυρὰ-Γιάνναινα νῦδόκησαν, ἠδυνήθην νὰ εἰσέλθῃ. Ἐκυψα πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἠρώτησα τὴν γυναῖκα μου :

— Πῶς εἶσαι ;

— Ἀνεγεννήθη ἡ Λίνα — μοὶ ἀπεκρίθη μειδιώσα.

Εἰς τὴν κλίνην βυθισμένη μεταξὺ τῶν καλυμμάτων καὶ τῶν τριχάπτων ἔκειτο ἡ νεογέννητος ἀναπαυόμενη ἀπὸ τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους εἶχε κάμῃ, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον.

Ὄταν ἀπεμάκρυνα τὸ κάλυμμα διὰ νὰ τὴν ἰδῶ ἡ νεογέννητος ἀνοίξε τοὺς ὄφθαλμούς τῆς καὶ μ' ἐκύτταξεν. Ἦτο ἔκεινι ! Ἦσαν οἱ ὄφθαλμοί τῆς οἱ γλυκεῖς ὄφθαλμοί, κυανοὶ ὡσάν τὰ ἰα ! Ἦτο ἡ ἀποθαμένη ἡ ὁποία μὲ ἐκύτταξε μετὰ τοὺς ὄφθαλμούς τῆς μικρῆς ἀδελφῆς ! Πῶς δὲν παραφρονοῦν οἱ πατέρες εἰς μερικὰς τοιαύτας περιστάσεις ;

ὦ Ἅγια Χριστοῦ γεννα τῆς κόρης μου, εἴσθε εὐλόγημένα.

(Lorenzo Stecchetti)

Δῆμος Γλαῦκος.

ΟΛΙΓΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

- Ὁ ἐλεῖν τὸν πλησίον του, ἐλεεῖ ἑαυτόν.
- Ὁ ἀνακουφίζων δυστυχῆ, ἀνακουφίζει τὴν ἀνθρωπότητα.
- Ὁ σεβόμενος τοὺς γονεῖς του, τιμᾷ τὸν ἑαυτὸν του.
- Ὁ ἐργαζόμενος διαρκῶς πλησιάζει τὸν οὐρανόν.
- Ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶναι τέκνον τῆς θρησκείας.
- Ὁ γλυκὺς εἶναι φίλος τῆς κοινωνίας.
- Ὁ μὴ ὀργιζόμενος εἶναι ὀλιγαρκής.
- Ὁ μὴ ἐκδικούμενος, κερδίζει διπλασίως.
- Ὁ οὐδέποτε πλήττων, ἔχει τὰ μέλη του ὅλα.
- Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰ περιττά, αὐξάνει τὸ βάλαντιόν του.
- Ὁ θετικὸς ἀνὴρ, οὐδέποτε σφάλλει.
- Ὁ μὴ θεικνυόμενος ἀναζητεῖται.
- Ὁ ἀκολουθῶν τὸν φυσικὸν βίον, αἰσιοδοεῖ.
- Ὁ γνώστης τῆς αἰτίας ἐκάστου πράγματος, εἶναι εὐτυχής.
- Ὁ εὐτυχὴς ἀσθενῶν, δὲν ὑποφέρει.
- Ὁ δὲ μὴ ὑποφέρων, ἀποθνήσκει εὐχαριστήμενος καὶ ἐμελπῖς.

Καὶ ἐρόφηξε μίαν.
 Τί λές ρέ ; τοῦ λέγει αἰφνίως εἰς λουστρὸς παρακαθήμενος, τώρα ποῦ ρουφᾷς καπνὸ, δὲν κάνης καπνὸ ; αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶναι καπνός, ποῦ κάνεις, καὶ ὄχι νὰ βγάξῃς χρήματα εἶναι καπνός . . . »

— Ἄς τὸ . . . ρέ, ποῦ ξέρεις σὺ τί λές . . . ναί, . . . ὄλα εἶναι καπνός . . . Τώρα ποῦ βγήκες καὶ σὺ ἀπὸ τὸ αὐγὸ, θὰ μᾶς πῆς σὺ, τί εἶναι καπνός. — Ἐλα δῶ, κορδίδο . . . νὰ μάθῃς τὴν ἀλήθειαν . . . ἔλα δῶ ρέ . . .

— Νά, γιὰ δὲς ἐκεῖνο τὸ σύννεφο, τί εἶναι ;
 — Τί εἶναι ; νὰ καπνός.
 — Ἄ ! καπνός, . . . ποῖός τὸν ἔκανε ;
 — Ποῖός τὸν ἔκανε ; νὰ ὁ Θεός
 — Ἄ ! ὁ Θεός . . . Αἱ . . . νὰ καὶ ἐγὼ κάνω σύννεφο μετὰ τὸ τσιγάρο μου. Νὰ γιὰ κύτταξε . . . τὸ καπνὸ τοῦ τσιγάρου μου.
 — Αἱ ! καὶ με τοῦτο τί ; εἶσαι καὶ σὺ ὁ Θεός ; ρέ μπεκρούλιακα . . .

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ 10 ΕΤΗ

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος καὶ ἡ κυρία Μελοπομένη αἰφνιδίως συναντῶνται καθ' ὁδόν, μετὰ δεκαετῆ γνωριμίαν. Ὁ πρῶτος πρᾶσποιεῖται ἀδιαφορίαν καὶ λήθη, ἐνῶ ἡ δευτέρα τούναντιόν, ὡς νὰ μὴ εἶχε παρῆλθῃ ὁ χρόνος οὗτος.

Ἡ Μελοπομένη. — Ὡστε λέγετε, κύριε Ἀγησίλαε, ὅτι δὲν με ἐνθυμεῖσθε διόλου ;
 Ὁ Ἀγησίλαος. — Ὅχι ! Δὲν σᾶς ἐνθυμοῦμαι, κυρία, καὶ ἴσως κάμνετε λάθος.
 Μελοπομένη. — Πῶς δὲν εἴσθε σεῖς ὁ Ἀγησίλαος, ἐκεῖνο τὸ μικρὸ παιδάκι, ὅπου ἤθελε ὄλα ἄσπετα καὶ ἔκαμνε τόσας ἀνοησίας ;
 Ἀγησίλαος. — Βεβαίως δὲν εἶμαι ἐγὼ, ἀφοῦ ἤδη βλέπετε ἄνδρα σοβαρὸν καὶ ἠλικιωμένον.
 Μελοπομένη (γελάσασα εἰρωνικῶς). — Ἄ ! ναί ! ἔχετε δίκαιον, διότι ὅσον μεγαλώνετε ἀλλάζετε μορφήν καὶ αἰσθήματα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΝΟΣ ΜΕΘΥΣΤΟΥ

Εἰς μέθυσο, γνωστότατος τοῖς οἰνοπώλαις τῶν Ἀθηνῶν, ἐμολόγηε ἑσπέραν τινα ἐνῶ ἐκάθητο ἐξωθὶ τοῦ οἰνοπωλείου Π . . . παρὰ τῆ νέα ἀγορᾶ, καὶ ἔλεγεν, ἐνῶ ἐκάπνιζε :

« Καπνός ! . . . ὄλα εἶναι καπνός ! Πίνεις, τρώεις, κοιμάσαι, δουλεύεις, κερδίζεις παράδες, εἶσαι πτωχός, εἶσαι πλούσιος . . . μᾶ ! ὄλα εἶναι καπνός ! . . . ὄλα φεύγουν, ὄλα μάταια εἶναι . . . » Καὶ ἐγέλα μετ' εὐχαριστήσεως.

Εἶτα δέ, μετὰ μικρὰν κλίαιν τῆς κεφαλῆς καὶ σκέψιν, ἐξηκολούθησεν :

« Μὰ . . . τί δὲν εἶναι λοιπὸν καπνός, ἀφοῦ ὅ,τι καὶ ἂν κάνης εἶναι καπνός ; . . . Ἄ ! τὸ ἡῦρα. Νά . . . νὰ κάνης καπνὸ . . . καὶ αὐτό . . . νὰ κάνης καπνὸ, δὲν εἶναι καπνός . . . »

— Ὅχι, βρέ, πῶς εἶμαι Θεός, μὰ θέλω νὰ ἴπῳ πῶς ὅ,τι καὶ νὰ κάνης γίνεται καπνός, νὰ, φεύγη, κοί πῶς ὅποιος κάνει καπνὸ δὲν κάνει καπνὸ, κάνει κάτι τι ἄλλο . . . νὰ ὁ Θεὸς δὲν ἔκανε τὸν κόσμον, νὰ ἔτσι, με καπνὸ, μετὰ τὸ τίποτε θέλω νὰ ἴπῳ . . . μετὰ τὸ φύσημα ; . . .
 — Βρέ, τὸ μεθύστακα, καλὰ λέει, μωρὲ γνῶσι ποῦ τὴν ἔχει ! καλὰ λένε, πῶς μόνον ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς μεθυσομένους μαθαίνεισ σωτῆρά πράγματα.
 — Γιὰ νὰ σ' ἐρωτήσω ἕνα ἄλλο πρᾶγμα. Δὲν μοῦ λές, κύρ φιλόσοφε, ἂς ἔχῃς ρουφίσει καὶ μία παραπάνω, . . . εἶπες ὅταν κάνεις καπνὸ, δὲν κάνεις καπνὸ, κάνεις κάτι τι ἄλλο, τὸ παραδέχομαι, δὲν μοῦ κάνεις σὲ παρακαλῶ μετὰ τὸν καπνὸ σου μία φορεσιὰ ρούχα ; . . .
 — Νά, μασκαρᾶ . . .

Καὶ τοῦ ἐτίναξε ὁ μέθυσο τὸ ποτήρι μετὰ τὸ κρασί καὶ τὸν ἔλουσε, ἐνῶ ἀμφότεροι ἐφυγον ἀντιθέτως ὑβρίζοντες.

εὐθείας.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΤΕΣ

Εἰς ὑπηρετὴν εἶχεν οὐστήσῃ ἡ Κυρία τοῦ τὴν καθαριότητα τῆς οἰκίας, ἰδίως νὰ πλύνῃ καθ' ἐκάστην τὴν αὐλήν, νὰ τὴν σαφηνίσῃ τῆς ἡμέρας, νὰ ἐπιπλῦττη, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ δέρῃ τοὺς ἀσχημίζοντας αὐτὴν.

Ἡμέραν τινα διερχόμενος τὴν αὐλήν ὁ Κύριος τοῦ γλυματῆ καὶ καταπεσὼν κατασυντρίβει τὴν ρινὰ του, ἐξ ἧς τὸ αἷμα ρεῦσαν κατερρύπανε τὴν αὐλήν.

Περὶ τὸ λυκαυγές, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν προσκεκλημένων ἀπὸ τοῦ τελευταίου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν χοροῦ, πένης πλησιάζει Κυρίαν, ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἄμαξάν της καὶ τῆς ζητεῖ ἐλεημοσύνην.

Αὐτὴ ὁμῶς ἀποτόμως κλείουσα τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης :

— Φύγε αὐθάδη, τῷ λέγει, διὰ σένα ἐχόρευον ὄλην τὴν νύκτα καὶ ἔχεις τὴν τόλμην νὰ μοῦ ζητήσῃς καὶ ἐλεημοσύνην ;

ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Μικροὶ ὀρισμοί.

Μελαγχροινός. Ἄνθρωπος, ὅστις θέλει ν' ἀλλάξῃ τόπον ἢ κόσμον.

Μελαγχροινή. Γυνή, ἣτις θέλει ν' ἀλλάξῃ οἰκίαν ἢ ἔρωτα.

Νυκτοφύλαξ ἢ ροσοφύλαξ. Ἴσον μὲ κανδήλαν.

Γῆρας. Ἡλικία, καθ' ἣν δὲν δύναται τις πλέον νὰ ἔχῃ ἐλπίδας.

Καπνός. Παρηγορία ἐξατμιζομένη, ἐξ ἧς οὐδὲν ἀπομένει.

Νοσταλγία. Ἐλλειψὶς καλῆς συντροφίας.

Νεανίας τις ἔγραφεν ἐν ἀφελείᾳ πρὸς μίαν νεάνιδα :

« Αὔριον περὶ τὴν ἐνδεκάτην θὰ εἶμαι εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον μεταξὺ τῶν ζώων καὶ ἐλπίζω νὰ σὰς συναντήσω ἐκεῖ »,

Ἐμπορός τις ἐρωτήθει πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι του, ἀπήντησεν :

— Φίλε μου, ἀκριβῶς καὶ ἀπαρράλκτως, ὅπως ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους, αὐξάνουν τὰ ἐξοδα καὶ ἐλάττουνται τὰ ἔσοδα. Ἦδη δὲ δὲν κάμνω ἄλλο παρὰ νὰ καταστρώω ψευδῆς ἰσοζύγιον.

— Καλὰ, ἀλλὰ δὲν ἀπατάτε οὕτω τὸν ἑαυτὸν σας ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του.

— Ἄ, ὄχι ἀπεκρίθη ὁ δεύτερος, διότι μὲ ἐνδιαφέρει νὰ μὲ πιστεύουν μόνον οἱ πιστωταὶ μου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

Ὁ κακολογῶν, τὸ σκληρότερον τῶν ἀγρίων ζώων ἐστίν. Ὁ δὲ κόλαξ τὸ ἐπικινδυνωδέστερον τῶν οἰκιακῶν.

Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ ὄνειρον τῆς γυναικός.

Τοῦ ὀμιλεῖν προτιμώτερον τὸ σιγᾶν, διότι πολλάκις μετανοεῖ τις διὰ τὸ πρῶτον, οὐδέποτε δὲ διὰ τὸ δεύτερον.

Ἴνα ἡ οἰκιακὴ εὐημερία βασιλεύῃ ἐν τῷ συγχρόνῳ πολιτισμῷ ἀπαιτεῖται, ὁ μὲν ἀνὴρ νὰ εἶναι κωφός, ἡ δὲ γυνὴ τυφλή.

Αἱ ἄσκεπτοι γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς καρπούς ἐκείνους, ὧν ἡ ὠριμότης εἶναι ἀναγκαία μόνον διὰ μίαν στιγμὴν.

Αἱ γυναῖκες κάλλιον ποιήσονται ἐὰν ἀκολουθῶσι τὰ βήματα τῶν τυφλῶν, οἵτινες οὐδέποτε τὸν πόδα στηρίζουσιν πρὶν ἢ βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ ἀργία ὁμοία τῇ σκορίᾳ ἐστίν. Ὡς αὕτη καταβιβρώσκει τὴν ψυχὴν τῶν σιδήρων, οὕτως καὶ ἐκείνη τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Εἰς τῶν ὄρων τῆς φιλίας εἶναι, τὸ νὰ μὴ ᾖ τις ὀχληρός.

Εἰς τὰς γυναῖκας, ἡ γλυκύτης εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δικαίου των.

Ἡ ἐλπίς εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ ἐργαζομένου ἀνδρός.

Ἡ γλυκυτέρα ζωὴ ὁμοιάζει τὴν ἐπιφάνειαν κύματος γαλημιαίου, τὴν ὁποίαν συνταράσσει ἡ πτώσις καὶ ἐνός μόνου φύλλου.

Τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον κατορθοῖ ν' ἀφαιρήσῃ μία εὐαίσθητος ψυχὴ ἀπὸ τὴν δυστυχίαν ἄλλου, αὐξάνει τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς.

Εἶναι τοσοῦτον ὠραῖον τὸ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα τῆς καλλονῆς, ὥστε καὶ ὁ ἔρωσ αὐτὸς μόλις τολμᾷ νὰ τὸ ἀποσπογγύσῃ δι' ἐνός φιλήματός του. Εἶναι τοσοῦτον γλυκὴ τὸ ἐρυθρόρημα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς αἰδοῦς, ὥστε καὶ ἡ συμπάθεια αὐτῆς μόλις ἐπιθυμῇ τὴν ἐξάλειψίν του.

Οὐδεὶς εἶναι εὐχαριστημένος διὰ τὴν παρουσίαν του, οὐδὲ δυσηρεσθημένος διὰ τὸ πνεῦμά του.